

II TROFEO CIUDAD DE PALENCIA (PUENTES VIEJAS PALENCIA)

Quan el meu mestre, amic i company d'espanyes, Santi, em va passar el mapa de Monte Viejo de Palencia, el primer que vaig pensar és que en el tòner de l'impressora el color verd estava tarat. Un cop confirmat que el tòner no fallava i que el color del mapa estava tot bé, la primera impressió va ser de sequedat bucal. Després la sequedat bucal va anar baixant i congelant l'espina dorsal, fins que va acabar instal·lada entre el duodè i l'esfínter. Com més mirava el mapa menys l'entenia. Per primera vegada anava a una cursa preocupat i acollonit.

Dissabte al matí, al Monte Viejo de Palencia, vaig confirmar els meus temors, pitjor encara, la impressió va ser tenebrosa. Una explanada de quinze quilòmetres quadrats, sense una corba de nivell, tota plena de "quejigos", alzines i alzines nanes que feien la visibilitat i la navegació impossibles.

Vaig sortir amb el lema de "*tranquilidad y sangre fria*". La primera balisa ja era de por. Triangle, seguir pel camí uns vint metres, endinsar-se al mar verd i resar. La primera va ser fàcil (sort, vaig pensar). La segona era seguir per la subtil diferència del verd tres i el verd dos, diferenciar un "quejigo" d'una alzina i atacar. La vaig trobar sense problemes (sort, vaig pensar). La tercera era, o fer un rumb pel mig del verd o donar tota la volta al mapa per camins. Vaig donar tota la volta al mapa per camins i balisa perfecte. La cursa anava millor impossible, el ritme era molt bo, tot anava excel·lent (molta sort, vaig pensar). Ja només quedava una traçada llarga i les últimes balises eren d'*Open amarillo*. Tenia davant meu l'elecció de ruta que em portaria a la victòria segura, puc donar tota la volta al mapa per camins o traço pel mar verd de "quejigos" i alzines. Vaig pensar "*Indio cobarde, nunca montar chica guapa*".

I cap al mar dels *sargazos*.....em va durar la sort el que una peça de gel en un whisky on the rocks, divuit balises perfectes contra una de fatal, i que guanyi la dolenta és molt dur. Però el gust de les ben fetes va ser una delícia sublim. *Dulce amargura*.

Després d'un bon tiberi i una migdiada al *suelo duro* vam anar uns quants Grions amb la simpàtica companyia de la Rosa de l'Oros a passejar pel terreny de la cursa urbana de l'endemà pel centre de Palència. Però *quiso el destino* que ens asseguéssim a una terrassa de la Plaza Mayor tota la tarda, i només ens vam moure per anar a sopar al bar "*Guarro*".

¡¡Qué bar!!, *Ladies and Gentlemen*, demanaves una ració de "*chorizo frito*" i et portaven "*ese peaso de bocadillo con dos chorizos gigantes*", que demanaves *torreznos, pues más de lo mismo, revuelto de campeón del mundo de champiñones, morcillas, jijas* i cerveses per un preu de riure. Vam sortir morats i sense haver vist el terreny de la cursa de l'endemà excepte si es feia en el bar "*Guarro*".

Diumenge, cursa de distància mitja a la ciutat de Palència, tot urbà pel casc antic i parcs adjacents. Van rematar la feina ben feta del dia anterior per part dels espartans del club: en Marc Serrallonga, primer a H20, i el bravíssim Oscar, deixant-se l'últim alè a H12, aconseguint

el tercer lloc. I en l'apartat d' amazones Griones: la Natalia, tercera de D14, la Carla, tercera a DE i l'Andrea, cinquena a D16.

Som pocs, però alguns són molt bons, i tots junts anem quarts a la classificació de la Lliga Espanyola de clubs.

SEGUIREM LLUITANT, FINS LA VICTORIA (COSTI EL QUE COSTI).